

Födelsdagen

Vi bjöd våra bekanta.
Det var kaffe och kakor. Jag fick
alltid något litet av min mor.
När vi bara ett par värdingar. Jag
fick gärna ett par minsvärdingar.
Någon gång kom det på barn. De
kunde ha litet karameller eller nå
att ge varandra. - Namnsdagen
var det vi så mycket.

Luf 35

Så fort jag kunde fick
jag hjälpa till hemma. Jag fick
förka duk. Alltid skulle jag ha
något handarbete,rika smitar
fälla smmsöndukar till far. Om
somrarna var mor mycket för
att gå ut och sitta litet. Man
skulle alltid ha handarbete med.
Då var här inte annat än
Linnésparken. Det var inte så
fint som nu. Det var då en
folkpark. Vid smmsöndukarna
Gustav Adolfs torget där fanns det
och så tränkar.

Mor ville ofta att vi
skulle gå och bada. Det kunde
vara en eller två gånger i veckan.
Det var då Ribersborgs badhus.

men det hette mig då då. Vi
sade bara "ja till stormen." Men
vi hade inte baddräkter. Färdarna
hade väl sinna slatten. Det var
mig alls på den tiden, att de skulle
simma. Det var bara att tvätta
sig.

I Timgården var på
den där grottan. Där var en vatten-
post. Där skulle vi alltså dricka
vatten. Vi hade glas med.

Fängelst var, där nu-
set nu är. Ibland kunde man se,
att fängarna stod och sittade i
gluggarne. - Man fick inte se
fängarna, för det var en inbäddad
Mör man kunde höra dem. Det
var en lång gång. Där gick de fram
och tillbaka. Det höjde man. Där
var de rite och gick sin motion.
Fångtransporterna kom nog mest
om kvällarna.

Här blev nog en avrättning
Han skulle väl ligga i hörsel rite
på kyrkogården. Man höjde talas
om det.

Står på kanalens akter
vi skedstora. Där var fullt med
barn. På kvällarna kunde det vara
äldre också.

På promenaden bredvid
kanalen sprang vi och lekte. Vi
sprang ämbelskar. Så lekte vi dans-
lekar. "Du tycker du är vackrare, men
det tycker inte jag" den sprang vi.
Vi samlade kulor. Vi hade ett stort
håll. Det var roligt om man kunde
få mer kulorna. Ibland kunde vi
lägga två tre kulor i till varandra och
prutla till dem med fingeret, så att
de skulle komma ner i hålan.
Kom de inte ner fick en annan
ta dem. - Vi kunde stå i en ring.
Någon barade till en annan. De

sprang åt var sitt håll. Den som
kom sist tillbaka, fick springa
en gång till.

Man fick inte lov att leka
så mycket. Det var fler än jag
som hade stränga föräldrar. Min
syndade det var tydligen att arbeta.
"Du är för stor att leka" sa hon
när jag var åtta, niö år. I skapni-
ngens kunde jag få gå ner och leka.
På kvällarna var det många
barn på den där lekaren, det vi
bodde.

Kläddedratet

Vi hade ju tvinn av
vett riktigt bomullsligg. Så hade
man ett midelstivt, midelstivt,
klämning av bomulls eller ylle.
En hel klämning kallades pui-
sessklämning. När man hade
det, var man firi. Annars hade
man höja ^{av ryg} och knäppste fast kjolen
någon på den. Man hade vita fäta
halsonger. Jag fick vita spåra
till halsongen och tvinnen. Det var
korta armar på tvinnerna. De skulle
kantas med tyg både i halven
och vid armarna. — En del barn
hade korta kjolar. Jag fick vite ha dem
vi korta nån ner på halva bursd

Då hade man inte hattar utan kläder. Det hade små flickor och barn hade hattar. Jag hade inte hatt förrän jag var 19-20 år.

Här var kvinnor som sålde färdiga kläder. De samlade gamla kläder. Det var fattiga folk som lämnade jag minns en jul jag fick varit behäft kappor, muff och skivkrage.

Där var barn och barn som hade schalor. Sedan man blev lite större fick man en kappa. De hade inte tid att kopiera nytt. Ibland hade man kapper, ibland schal. Det gick de i kyrkan med. Mycket fint folk ha-

de persiska schalor, som hängde
i snitt på ryggen. De fastes
framstilt med en silversnål. Det
var en snig och en nål. Där var
andra schalor också, en lönig
nål med en svart kula. Det var
på mor hade. Somliga hade schalor
på tvären. Det var snitt på fril

Om söndagarna hade jag
kängor, om vardagarna kläddes jag
Måhga barnningar, spång på
platt, barfota. Så skes de sig på
något varst och kom med en lase
om buren. Jag fick aldrig gå på
bara platt. När det var mycket
varst på somrarna, kunde jag
gå tåga skinnorna.
De fina hade handskar

ACC. N:R M. 11156

10

faj hade bosa vantar. Maniga slic-
kade sjäva bälqvantar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV